

Hồi Thứ Tám

ĐƯỜNG LÊN NÚI SƠN NHAI

Anh Kiệt từ già Tiêu Hà lão hiệp, rời khỏi Hạnh Hoa thôn, phi ngựa vùn vụt trên đường lên núi Sơn Nhai.

Chàng không dám chậm trễ một phút vì công việc ở Hạnh Hoa thôn rất cần có mặt của chàng.

Bao lần Anh Kiệt đã định không đi nhưng mẹ chàng bảo:

– Con lớn khôn, việc gì mẹ cũng để cho con tùy định liệu. Nhưng theo ý mẹ, con cần lên núi Sơn Nhai vì không phải mình cha con dặn khi nhắm mắt, mà Liêu Cốc bá phụ năm xưa qua đến Hạnh Hoa thôn thăm mẹ cũng ân cần nhắc nhở con nên tìm người.

Anh Kiệt hết sức phân vân về chuyện đó.

Ngày còn nhỏ, chàng xem Liêu Cốc đạo nhân như một bậc tiên ông đạo hạnh và quyền lực cao thâm, có thể dời non lấp biển.

Đạo nhân khác xa thức phụng của chàng cũng như cha chàng, ông không hay nói, lúc nào cũng ngồi tụng niệm, đôi mắt lơ đãng như nhìn vào cõi hư vô nào.

Mỗi lần các vị anh hùng hội họp ở Chiêu Anh quán, Anh Kiệt cũng chú ý thấy đạo nhân cứ ngồi trầm tư mặc tưởng, mặc ai bàn cãi, chề chén la hét. Nhưng đến bao giờ người cất tiếng là toàn thể đều im phăng phắc. Cho đến cha chàng cũng hỏi qua ý kiến đạo nhân trước khi quyết định một việc gì.

Không giống các hiệp sĩ trong phái võ, Liêu Cốc đạo nhân đã chọn con đường đạo hạnh từ lúc nhỏ, nên ông không màng vinh hoa phú quý ở đời.

Khi ngang qua núi Sơn Nhai thấy núi đồi trùng điệp, cảnh vật kỳ thú xinh tươi, đáng là nơi tu tâm dưỡng tánh, ông dừng lại, tìm nơi lập Sơn động tu niệm để lánh xa cuộc đời trần tục.

Tuy nhiên mỗi năm đạo nhân đều về Hạnh Hoa thôn để tái hợp với các hiệp sĩ bàn thế sự phù trầm. Mỗi khi Chiêu Anh quán bị đánh phá, Liêu Cốc xuống núi ngay, tiếp tay với các hiệp sĩ giữ lấy Hoa thôn.

Dù không nói ra chữ ai cũng biết là cha chàng rất nể nang Liêu Cốc đạo nhân.

Người thường nói:

– Đại huynh Liêu Cốc luyện tâm thần đến bậc cao siêu, mọi chuyện đời, người đều quán thông nên tất cả khó khăn người đều giải quyết như trở bàn tay. Bọn ta có hợp lại cũng không bằng.

Mặt trời đã xế bóng.

Anh Kiệt phi ngựa không ngừng và trong lòng chàng vẫn miên man nghĩ đến vị đạo nhân trên núi kia. Con đường này, ngày xưa chàng đã theo cha đi qua nhiều lần nên Anh Kiệt thuộc lòng từng cánh rừng, từng ngọn đồi, từng ngọn suối.

Chàng ưa thích nó vì cảnh vật càng lên cao, càng đẹp vô cùng.

Suy nghĩ mãi, chàng không hiểu cha chàng đã trao cho Liêu Cốc đạo nhân vật gì, chắc là quan trọng lắm mới dặn dò chàng phải lên Sơn Nhai động.

Một bức thư chỉ dạy. Một bộ ngọc gia truyền. Một thanh kiếm báu. Hay một mối thù chưa trả.

Càng nghĩ Anh Kiệt càng tò mò thúc ngựa đi nhanh hơn, cố thu ngắn quãng đường dài để gặp đạo nhân.

Tuấn mã thuộc vào loại quý nên dù chạy nhanh như gió vẫn không hề biết mệt.

Nếu chạy theo cái đà này thì nửa đêm nay chàng sẽ đến núi Sơn Nhai.

Bỗng dưng Anh Kiệt ngạc nhiên ghì cương ngựa. Phía trước mặt chàng, bên ngọn thác từ lưng chừng núi đổ xuống, nhìn như có một kỵ mã đang nhìn nước đổ xuống hố sâu. Chàng chú ý nhìn kỹ và lẩm bẩm:

Ồ! Hạnh Hoa Mai. Tại sao nàng đến chốn này. Thật là bất ngờ!

Hạnh Hoa Mai đã rời Hạnh Hoa thôn trước chàng không lâu, rồi cũng đi trên đường này.

Sự ngẫu nhiên đó làm cho Anh Kiệt hết sức vui mừng.

Chàng định giục ngựa tiến tới để nói hết cho Hoa Mai biết những khó khăn mà phái võ đang gặp phải và yêu cầu nàng quay về Hạnh Hoa thôn.

Nhưng chàng nhớ lại Hoa Mai là con người kiêu hãnh, đối với nàng chàng có nghĩa gì đâu. Nói ra những lời ấy biết nàng có tin chẳng.

Trong khi ấy Hoa Mai vẫn ngồi im lìm trên mình ngựa, nhìn thác đổ âm thầm xuống sườn non, bọt tung trắng xóa, phản chiếu dưới ánh trời chiều.

Nàng như bị thu hút bởi cảnh đẹp hùng vĩ của thiên nhiên mà không chú ý đến những tiếng động chung quanh mình.

Anh Kiệt giục ngựa đến gần thiếu nữ và không hiểu sao lòng chàng rung động khác thường.

Trên mình ngựa, dưới ánh trời, đôi mắt Hoa Mai như mơ màng, miệng nàng xinh tươi dưới đôi má hồng hồng gây vào lòng chàng trai sự xúc động băng khuâng.

Trong giây phút, Anh Kiệt quên mất tính tình kiêu hãnh của nàng mà đêm nào chàng rất phật ý.

Bỗng nhiên, tuấn mã của thiếu nữ hí vang lên rồi chồm tới trước.

Hoa Mai giật mình suýt té, rút vội thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Anh Kiệt hãi kinh, biết chắc có ác thú ẩn nấp đâu đó.

Quả đúng như dự đoán của chàng, từ trong hốc đá một con hổ to lớn bước ra và bất thành linh đập đuôi chụp lên mình Hoa Mai.

Thiếu nữ không hề sợ hãi, thúc ngựa phóng khỏi móng vuốt ác thú rồi nàng nhảy xuống đất.

Tuấn mã khôn ngoan chạy vọt ra khỏi vùng chiến.

Mãnh hổ hụt môi, gầm gừ ghê sợ rồi phóng vào mình Hoa Mai lần nữa.

Thiếu nữ hét lên một tiếng chém ngang đầu hổ.

Một tiếng “Phập” ghê rợn, lưỡi kiếm tiện mất một bên đầu hổ, ác thú rống lên đau đớn ngã nhào ra phía sau. Nó gầm gừ vang động núi rừng nhưng vẫn chồm tới chụp nhầu.

Hoa Mai biết mãnh hổ liều chết để giết nàng, nên không dám khinh thường nữa vội nhảy vọt lên không để tránh.

Mãnh hổ như say máu, cứ bổ hai chân trước vào mình Hoa Mai, mặc cho máu chảy lênh láng dưới cổ...

Anh Kiệt cũng khiếp sợ sự điên dại của ác thú, nếu gặp con hổ khác, chắc nó đã phóng mất vào rừng.

Trước sự điên dại của ác thú, Hoa Mai cứ tiếp tục lẩn tránh nhảy tới, nhảy lui, rồi bất thành linh phóng mình đâm thốc mũi kiếm vào bụng hổ.

Ác thú kêu lên đau đớn rồi dẫy dựa dẫm dội, máu tuông ông ộc, hồi lâu mới chịu nằm im.

Hoa Mai vừa tra kiếm vào vỏ bỗng nghe tiếng thét vang:

– Cô nương! Coi chừng!

Nàng chưa rõ việc gì vừa quay lại đã thấy con hổ khác to hơn, từ đâu nhảy vọt vào mình nàng.

Hoa Mai không đề phòng kịp kêu rú lên, nhưng bỗng nghe một tiếng “Phập” bên tai, con hổ lăn tròn xuống đất, chiếc đầu to lớn của nó gần lìa khỏi cổ.

Nàng định thần lại và thấy chàng tráng sĩ bí mật đã đứng đấy tự bao giờ, tay cầm lăm lăm bảo kiếm.

Hoa Mai nhìn chàng mà không khỏi ngạc nhiên:

– Tráng sĩ đi đâu mà kịp đến cứu thiếp vậy.

Anh Kiệt mỉm cười đáp:

– Tôi thành linh tạt ngang qua đây và thấy cô nương hạ mãnh hổ nên tò mò đứng xem. Thật không ngờ kiếm thuật của cô nương cao diệu đến thế. Hoa Mai nhìn xuống đất đáp nhỏ:

– Tài nghệ có ra gì, xin tráng sĩ đừng nói thế, thiếp thêm xấu hổ. Vừa rồi

không có tráng sĩ thì thiếp còn mong gì sống sót.

Lần thứ nhất trong đời Hoa Mai có một câu khiêm nhường, dù là đúng sự thực: Nhưng nàng cũng cảm thấy ngượng nghịu khó khăn làm sao. Nàng quen khinh khi thiên hạ bây giờ biết phục tùng kẻ khác.

Thật là một chuyện lạ! Chính Hoa Mai cũng không ngờ mình nói được những lời thành thật ấy!

Anh Kiệt cảm thấy phờ phới trong lòng. Bài học đáng giá của chàng đã làm cho Hoa Mai biết sửa đổi tính tình. Từ nay phái võ Hạng Hoa thôn càng tăng thêm uy tín.

Anh Kiệt nói lảng đi:

– Đây là thác Long Tuyền, nơi ác thú thường lui tới uống nước, sao cô nương lại dừng ngựa xem phong cảnh.

– Thiếp cũng từng nghe đồn thác này nhưng chưa lần nào gặp ác thú. Đến hôm nay thì khiếp sợ lắm rồi!

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Giữa cảnh núi rừng hoang dã, hai người lại gặp nhau. Sự thân mật đến với họ một cách dễ dàng, nên Anh Kiệt hy vọng tìm hiểu Hoa Mai nhiều hơn.

Từ khi trở về Hạng Hoa thôn, chàng vẫn chú ý đến tánh tình Hoa Mai, dù nàng có kiêu hãnh đáng ghét, nhưng chàng nhận thấy nàng là người đáng kể nhất trong phái võ hiện nay...

Anh Kiệt mong mỗi sửa đổi được những tật xấu của Hoa Mai, dù dốt nàng nên người, trước khi cho nàng biết mình là con của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng.

Sau này, chắc chắn là chàng không ở Hạng Hoa thôn mãi mãi. Tiêu Hà lão hiệp cũng đã già, ai sẽ là người giữ gìn Chiêu Anh quán, nơi tượng trưng cho sự tồn tại của phái võ Hạng Hoa thôn. Tất nhiên mọi người phải trông cậy vào Hoa Mai!

Do đó Anh Kiệt thấy bổn phận mình phải chăm sóc đến nàng.

Riêng Hoa Mai, vẫn chưa biết được chàng là ai, nhưng vừa mới thọ ơn người, nàng cũng đem lòng vị nể.

Vả lại, khi nói chuyện với chàng Hoa Mai thấy không đến nỗi nhọt nhéo lắm mà trái lại là khác. Chàng nói năng hoạt bát, chuyện trò đứng đắn, không hề có giọng bỡn cợt như những chàng trai khác khi đến bên nàng.

Thái độ nghiêm nghị của chàng làm cho Hoa Mai kính nể và tin tưởng rất nhiều ở chàng.

Anh Kiệt bỗng hỏi:

– Cô nương định đi về đâu. Sao lại rời bỏ Hạng Hoa thôn đột ngột như vậy. Tiêu Hà lão hiệp buồn khổ lắm và đã cho người tìm kiếm khắp nơi.

Hoa Mai nhìn xuống đất, vẻ buồn hiện lên trên khuôn mặt.

Lâu lắm, nàng mới đáp lời Anh Kiệt:

– Tráng sĩ không dự cuộc tranh tài đêm qua nên không thấy rõ hoàn cảnh thiếp ngày nay. Thiếp không thể nào ở lại Hạnh Hoa thôn được nữa.

Anh Kiệt xúc động trong lòng. Quả thật vì mình mà Hoa Mai xấu hổ với anh hùng hào kiệt phải bỏ đi.

Chàng giả vờ hỏi:

– Chuyện quan trọng đến thế kia à. Cô nương đã giết chết người ư.

Hoa Mai nhìn vẻ sững sốt của Anh Kiệt suýt bật cười. Nàng cảm thấy người bạn đường có nhiều nét ngây ngô đến lạ lùng!

Chàng làm ra thế để trêu chọc mình hay bảm sinh chàng là như vậy.

Nhưng Hoa Mai nghĩ dù mình có nói rõ tâm sự mình cho chàng nghe cũng không có hại gì. Chàng không là ân nhân của mình ư.

Nàng khẽ đáp:

– Không! Thiếp có giết chết ai đâu. Kể ra đây cũng là một bài học đáng giá cho thiếp. Thiếp bị người đánh bại.

Anh Kiệt trở mắt nhìn Hoa Mai rồi hỏi lại nàng:

– Quan trọng đến thế ư. Mỗi lần cô nương thua trận là mỗi lần lên nhà ra đi sao. Thật tôi không ngờ...

– Tráng sĩ không biết chữ từ xưa nay thiếp có bao giờ bại trận đâu. Vả lại thường ngày thiếp có ý xem thường anh hùng hào kiệt.

Anh Kiệt chăm chú nhìn vào mắt nàng khiến Hoa Mai không tự chủ được, phải quay đi nơi khác. Chàng khẽ nói giọng rần rỏ hơn:

– Cô nương có bao giờ rời khỏi Hạnh Hoa thôn chưa. Anh hùng hào kiệt giáp mặt được mấy người mà dám khinh thường. Cô nương thật...

Chàng không nói hết câu nhưng Hoa Mai cũng biết đó là lời trách khéo.

Tuy nhiên nàng hơi kinh ngạc về câu hỏi của chàng tráng sĩ. Nàng thoáng nghi ngờ một điều gì nhưng không nói ra, trong lúc Anh Kiệt cứ vô tình tiếp tục:

– Cô nương được đi xa sẽ thấy rằng trong thiên hạ thiếu chi người tài giỏi. Sự thất bại là lẽ thường của con nhà võ. Có ai chắc rằng mình thắng mãi đâu.

Giọng nói kia, Hoa Mai đã nghe một lần rồi, nàng chắc chắn thế. Chàng tráng sĩ này nhất định có liên quan đến người hiệp sĩ bí mật đêm qua đã hạ gục nàng trên đài.

Nàng bắt đầu để ý dò xét xem chàng là ai mà cứ theo dõi nàng...

Hoa Mai tự đứng im lặng khiến Anh Kiệt cảm thấy e ngại trong lòng. Nàng đang nghĩ gì. Nàng hối hận vì hành động gàn dở của mình chăng.

Bóng chiều đã phủ xuống núi đồi, khí lạnh từ trong đá bốc ra làm Hoa Mai

khẽ rùng mình.

Nàng nhìn lên đầu núi, sương mù trắng bao bọc chung quanh như một đám mây hạ thấp.

Nàng khẽ huýt một tiếng sáo.

Từ trong bụi rậm, con tuấn mã nghe tiếng chủ, hí lên rồi chạy vụt ra...

Thiếu nữ lên ngựa và quay lại bảo Anh Kiệt:

– Chào tráng sĩ. Thiếp đi thôi...

Anh Kiệt ngạc nhiên lo sợ lời nói của mình đã làm phật ý Hoa Mai nên đang trò chuyện nàng lại bỏ đi.

Song Anh Kiệt cũng hỏi:

– Cô nương định đi về đâu.

Thiếu nữ nhìn con đường uốn quanh sườn núi đáp:

– Thiếu nữ về núi Sơn Nhai học đạo.

Nàng nói, lạnh lùng giục ngựa đi, trong lúc Anh Kiệt theo lẩm bẫm:

– Thế nào cũng sẽ gặp lại nhau!

Liêu Cốc đạo nhân ngồi trước đỉnh trầm hương nghi ngút, im lặng như pho tượng không biết tự hồi nào...

Hoa Mai đang quỳ dưới đất, không dám ngẩng đầu lên.

– Thái độ của đạo nhân đủ cho Hoa Mai hiểu rõ là người đang giận lắm.

Nàng đã đón trước sự tức giận của sư phụ khi bước vào cửa động, nhưng đến giờ phút này Hoa Mai vẫn thấy khiếp sợ.

Nàng đã thuật lại cho đạo nhân rõ những hành động của mình và hoàn cảnh hiện tại, rồi cầu xin đạo nhân cho nàng được hầu bên gối suốt đời, để học lấy đạo hạnh của người...

Liêu Cốc đạo nhân không nói một lời, cứ ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Ông không ngờ Hoa Mai lại tậ đến như vậy, chưa chi đã học tính kiêu căng, khinh thường anh hùng hào kiệt để đến nỗi phải bị hạ nhục trên đài.

Lâu lắm người mới hỏi:

– Tiêu Hà hiền đệ có biết con lên đây chằng.

Hoa Mai ngập ngừng giây lâu rồi đáp:

– Dạ... không!... Con sợ... Thúc phụ con... Không thuận.

– Gớm thật! Con dám khinh thường cả phép gia nghiêm là quá lắm! Ta dung dưỡng con chẳng hóa ra tập cho con hư thân mất nết...

Hoa Mai sợ hãi vô cùng:

– Trăm lạy bá phụ! Con nào dám khinh khi phép nhà. Nhưng con quá xấu hổ

với mọi người không thể ở Hạnh Hoa thôn được nữa! Bá phụ đuổi con rồi con còn biết đi đâu...

Nàng gục đầu xuống khóc thảm thiết.

Hoa Mai mồ côi từ thuở nhỏ nên rất được các lão hiệp nuông chiều quý mến. Nàng dựa vào tình thương đó để làm xiêu lòng Liêu Cốc đạo nhân.

Liêu Cốc đạo nhân khê thờ dài. Lòng người cũng thấy chua xót giùm đứa cháu côi cút. Người nghĩ rằng trong đời ai lại không có lỗi lầm, hoặc ít hoặc nhiều thế thôi, hơi đâu mà khắt khe với cháu...

Giận thì nói vậy chứ ông có nỡ lòng nào xua đuổi nàng.

Ông bỗng cất tiếng bảo Hoa Mai:

– Thôi, con đừng khóc nữa! Hãy vào trong rồi ta sẽ liệu sau.

Hoa Mai sung sướng lắm. Nàng từ từ đứng lên liếc nhìn bá phụ rồi chạy vụt vào trong.

Nàng thấy rõ Liêu Cốc đạo nhân rất thương nàng nên mới dám liều lĩnh lên tới đây

Hoa Mai đi rồi. Liêu Cốc mới nghĩ đến những hành động của hiệp sĩ bí mật đêm qua đã hạ nhục Hoa Mai.

Ông không rõ chàng là ai nhưng theo lời của Hoa Mai thì tài nghệ của chàng quả thật xuất chúng. Dùng quyền thuật không thôi, chàng dám đương đầu với Hoa Mai, chấp nàng dùng tất cả những đường kiếm bí truyền của phái võ Hạnh Hoa thôn thì đâu phải tay vừa. Tài nghệ của chàng phải ngang hàng với các lão hiệp trong phái võ mới đủ sức đánh bại Hoa Mai trong trường hợp như thế. Là thầy dạy học của Hoa Mai nên đạo nhân hiểu rõ tài nghệ của cháu hơn ai hết.

Như vậy chàng là ai. Thuộc phái võ nào. Tại sao chàng hạ nhục Hoa Mai mà Tiêu Hà lão hiệp vẫn làm ngơ.

Liêu Cốc đạo nhân nghi ngờ có điều gì bí ẩn bên trong mà ông chưa rõ được.

Đạo nhân nghĩ kỹ thấy mình cần phải xuống núi để thăm lại Hạnh Hoa thôn và viếng Chiêu Anh quán trong lúc này mới được.

Cứ để những tay hiệp khách ngang nhiên đến diễu võ dương oai mãi thì oai danh của phái Hạnh Hoa rồi đây sẽ lu mờ dần như ngọn đèn lụn tắt.

Việc Kỳ Hồ, Kỳ Phúc thách đố Hoa Mai và lớn tiếng công kích Tiêu Hà lão hiệp cũng đủ chứng tỏ anh hùng hào kiệt bốn phương không còn nể phục phái võ Hạnh Hoa thôn như xưa nữa.

Điều đó làm cho đạo nhân rất buồn khổ và nhớ ngay đến hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, người em quý mến nhất của mình.

Ngày Vũ Anh Tùng mất đi, Liêu Cốc tiên đoán phái võ Hạnh Hoa đã đến lúc suy thời nhưng ông không ngờ nó tàn tạ mau vậy.

Bây giờ thì các lão hiệp đã già lắm rồi mà bọn hậu sanh thiếu người tài giỏi.

Họ lại sống rời rạc, mỗi người mỗi nơi, ít khi về Hạnh Hoa thôn thì làm thế nào giữ được uy danh Chiêu Anh quán.

Đạo nhơn cũng từng được nghe danh: Tiểu Lý Bá, Hà Minh, Hà Thiệu, học trò của sư Lý Biểu ở thôn Cao Đồng, nhưng ông chưa được gặp mặt, không biết tài nghệ ra sao, liệu có thay thế cho những lão hiệp được hay chăng.

Liêu Cốc đạo nhơn chợt nhớ đến Vũ Anh Kiệt, đứa con trai duy nhất của Vũ Anh Tùng mà lúc nhỏ không biểu lộ một đặc điểm gì xuất sắc cả. Không biết từ bao năm nay, theo chân Hoàng Đề đốc về Phiên Ngưng đã học được những gì.

Đạo nhơn khẽ thở dài...

Ngày tháng đã qua, lời trấn trối của Vũ Anh Tùng còn văng vẳng bên tai mà ông không làm sao gặp được Vũ Anh Kiệt, để cho trọn lời ủy thác. Đường từ đây ra Phiên Ngưng xa tắp biết đến bao giờ Anh Kiệt mới trở về...

Liêu Cốc khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt ông sáng long lanh chiếu thẳng ra cửa đông.

Ông thoáng vẻ ngạc nhiên nhưng điềm tĩnh lại ngay.

Bên ngoài trời hãh còn đầy sao, sương đêm trắng lớp bao phủ núi rừng. Đạo nhơn chấp hai tay lên trước ngực, đôi mắt lim dim như đang tham thiền nhập định.

Một bóng người từ ngoài cửa động chạy vụt vào, nhanh như một lần chớp, nhưng làm sao qua được mắt đạo nhơn.

Liêu Cốc điềm tĩnh ngồi im như không nhìn thấy kẻ gian phi, song tai ông lắng nghe từng bước chân của kẻ lạ.

Bóng đen bỗng đứng lại, ngược mắt nhìn đạo nhơn như dò xét cử động của ông. Thấy đạo nhơn nhắm nghiền đôi mắt tham thiền, hấn bước tới cẩn thận để khỏi gây thành tiếng động.

Bỗng, đạo nhơn cất giọng sang sảng nghe rền vang cả động sâu:

– Gian phi, mi đã tận số mới dám lễn vào đây.

Bóng đen toang cất tiếng thì một tiếng thét vang lên đạo nhơn từ trên bực đá phi mình xuống nhanh như gió, tay áo cà sa rộng lớn bay vụt tới trước mắt kẻ gian phi.

Bóng đen kinh hãi vì biết rằng tay áo kia dưới sự sử dụng của đạo nhơn đã biến thành một thứ khí giới vô cùng nguy hiểm. Nếu không tránh khỏi, đầu hấn có thể tan từng mảnh vụn.

Bóng đen vội hụh đầu xuống thét to lên:

– Bá phụ. Xin bá phụ dừng tay.

Liêu Cốc đạo nhơn giật mình, nhưng đã quá trễ, cánh tay áo bay ngang đầu bóng đen đánh “Vút” một tiếng như lần kiếm chém vụt đi...

Đạo nhơn thối bộ dừng tay nhìn kẻ gian phi từ đầu đến chân. ông hơi ngỡ ngỡ trước khuôn mặt của hấn, nhưng ông hỏi:

– Người là ai. Đang đêm vào đây để làm gì.

Bóng đen vừa hoàn hồn, vội chấp tay váy chào:

– Kính lạy bá phụ. Bá phụ không nhận ra tiên diệt ư. Cháu là Vũ Anh Kiệt đây!

Đạo nhơn hết sức vui mừng. Nhìn thoáng qua lúc nãy ông đã thấy thanh niên rất giống Vũ Anh Tùng, nhưng ông không ngờ Anh Kiệt ngày nay trông phương phi đến như vậy được.

Đạo nhơn bước tới nắm lấy vai chàng hỏi:

– Cháu về từ bao giờ. Suýt nữa bác cháu lại giết lẫn nhau.

– Cháu về Hạnh Hoa thôn mấy ngày nay. Mẹ cháu bảo lên đây hầu bá phụ.

Liêu Cốc đạo nhơn toan nói thì Anh Kiệt bỗng nhìn dáo dác hỏi:

– Thưa bá phụ. Hoa Mai hiền muội đã đến chưa.

Lão hiệp ngạc nhiên nhìn chàng, đáp:

– Em con vừa đến! Chẳng hay có điều gì hệ trọng lắm không.

Anh Kiệt đứng nép mình bên bực đá rồi bảo đạo nhơn:

– Câu chuyện còn dài, con sẽ nói sau. Bây giờ xin bá phụ đừng cho Hoa Mai biết con đã đến đây!

Liêu Cốc chưa hết phân vân nhưng cũng làm theo lời Anh Kiệt. ông đưa chàng sang một ngõ khác đi ra phía sau động.

Đến một gian phòng có án thư, có sạp gỗ và treo đầy đủ các môn binh khí, đạo nhơn dừng lại rồi bảo chàng:

– Con ở đây khỏi phải sợ ai trông thấy. Nhưng bá phụ rất ngạc nhiên không hiểu vì sao con lánh mặt Hoa Mai.

Anh Kiệt lặng yên một lúc rồi thuật lại việc mình từ khi rời dinh Hoàng Đế đốc trở về gặp Tiểu Lý Bá được biết tin quân nhà Hán vượt biên giới và những việc xảy ra ở Hạnh Hoa thôn mấy ngày nay.

Sau cùng chàng nói:

– Thưa bá phụ, vì tánh tình kiêu căng, gàn dở của Hoa Mai mà anh hùng hào kiệt đều mất lòng, giữa lúc chúng ta cần liên kết chặt chẽ các phái võ trong nước, để chống quân xâm lược.

Liêu Cốc đạo nhơn không lộ vẻ gì khác thường nhưng trong lòng người là cả một sự xáo trộn lớn lao.

Sống ở chốn núi cao, ông nào hay biết việc hồng trần, không ngờ đất nước đang đến lúc nguy biến vô cùng.

Cù Thái Hậu lộng quyền, quân Hán xâm lăng, liệu các lão quan trong triều có đủ sức giữ nước chăng.

Ông lo ngại lắm và thấy rằng từ nay mình không thể ngồi yên để tu tâm dưỡng tánh được nữa.

Đất nước lâm nguy, tinh thần phái võ suy kém, nhất định ông phải xuống núi tiếp tay với các bạn.

Tâm tính Hoa Mai không đáng ngại lắm, nàng sống nhiều hơn chút nữa, càng lẫn lộn với đời càng thấy mình thua kém nhiều người, tự dưng nàng sẽ sửa đổi tính tình

Đạo như tin tưởng như vậy.

Ông quay lại hỏi Anh Kiệt:

– Tiêu Hà đã có ý định gì chưa.

– Thưa bá phụ, Tiêu Hà thúc phụ và con đều đang đợi tin ở Phiên Ngưng. Hiện nay chưa biết tình hình biến chuyển ra sao.

– Tình hình cấp bách như vậy, sao con không ở Hạnh Hoa thôn.

Anh Kiệt ngược nhìn đạo nhưn có vẻ ngơ ngác:

– Con cũng nghĩ thế, nhưng mẹ con bảo là bá phụ cần gặp con gấp. Chính thúc phụ Tiêu Hà cũng bảo con nên lên đây.

Liêu Cốc đạo nhưn sực nhớ ra điều đó.

Từ này giờ vì hung tin đến đột ngột quá khiến ông quên mất là mình cần gặp Anh Kiệt.

Ông nhìn Anh Kiệt rồi bảo:

– Trời sắp sáng, con ngủ cho khỏe đã rồi ngày mai cho ta biết qua kiếm pháp.

Đạo nhưn nói xong lui ra để Anh Kiệt đứng lặng yên một mình, không hiểu bá phụ sẽ chỉ dạy điều gì.

Chàng mở bao kiếm, nằm xuống sạp gỗ nghĩ vãn vợ cho đến khi trời sáng tỏ mới chợp mắt.

Vũ Anh Kiệt bắt đầu múa bài cuối cùng của đường kiếm họ Hoàng mà trước khi rời Phiên Ngưng Đề đốc Hoàng Quốc Kính đã cẩn thận truyền dạy cho chàng.

Quanh mình Anh Kiệt lúc bấy giờ như có muôn ngàn mảnh hào quang sáng chói. Cánh tay chàng mỗi lúc một nhanh hơn, khiến thân hình chàng như chìm đi giữa muôn ngàn lưỡi kiếm đang tung bay ô ạt.

Mặt trời đã khuất sau rặng núi nhưng muôn ngàn tia nắng còn chiếu sáng ở chân trời.

Từ trưa đến giờ Anh Kiệt đã đem hết tài sức biểu diễn kiếm pháp cho Liêu Cốc xem qua.

Đạo nhơn vẫn lặng yên ngồi xem không lộ vẻ gì là người vừa hài lòng hay bất mãn tài nghệ của Anh Kiệt.

Chàng thanh niên cố gắng biểu diễn là phải, vì Liêu Cốc đạo nhơn là người giỏi nhất trong phái võ Hạnh Hoa thôn, đến như cha chàng ngày xưa cũng còn khiếp phục người.

Nhưng khi Anh Kiệt múa đến bài cuối cùng của đường kiếm họ Hoàng thì vẻ mặt của đạo nhơn đổi khác: Người có vẻ hân hoan hơn trước.

Thỉnh thoảng đạo nhơn lại gục gặc đầu khiến Anh Kiệt càng thêm phấn khởi.

Chàng quyết đem hết tài học của mình để làm cho ông phải kinh ngạc.

Bỗng Liêu Cốc đạo nhơn cất tiếng:

– Thôi được rồi hiền điệt!

Ông vừa dứt lời thì nghe đánh “Vút” một tiếng, muôn ngàn lưỡi kiếm đang bay, tự đứng tắt phụt và Anh Kiệt đã đứng trước mặt người tự bao giờ.

Liêu Cốc đạo nhơn hươ tới nắm lấy vai chàng bảo:

– Tài nghệ của con ngày nay đã khá lắm rồi. Thật không hổ với oai danh của phụ thân con ngày trước.

Anh Kiệt sung sướng cuối đầu cảm tạ vị đạo nhơn.

Liêu Cốc nói tiếp:

– Ta lo sợ kiếm pháp của con chỉ vào hạng thông thường thì không thể nào thọ lãnh được những gì mà cha con để lại. Bây giờ ta rất yên lòng vì con đã học đúng theo quy tắc kiếm thuật nhờ đó ta làm tròn lời ủy thác của cha con rất dễ dàng.

Anh Kiệt vẫn chưa hiểu đạo nhơn muốn nói gì, nhìn ông có vẻ ngẩn ngơ...

Đạo nhơn bỗng quay nhìn xuống triền núi rồi bảo Anh Kiệt:

– Ta sai Hoa Mai sang bên kia núi tìm hái nấm, chắc em con cũng sắp về, chúng ta vào trong đi, kẻo nó trông thấy con, sợ không tiện.

Anh Kiệt vâng lời theo chân đạo nhơn nhưng trong lòng chàng vẫn chưa hết phân vân.

Bá phụ cần biết rõ kiếm thuật của chàng để làm gì. Còn cha chàng đã ủy thác chuyện gì cho ông.

Hình như hiểu rõ sự bồn chồn lo lắng của Anh Kiệt nên vừa vào bên trong động, Liêu Cốc đạo nhơn đã bảo chàng:

– Trước khi cha con mất đi, người có mời ta đến bên giường trao lại thanh bảo kiếm của dòng họ Vũ tên gọi là “Hoa Linh Kiếm”. Người dặn dò khi nào con khôn lớn hãy trao lại cho con. Nay con thành nhơn, hãy giữ “Hoa Linh Kiếm” để ta trọn đời ủy thác của hiền đệ.

Đạo nhơn bước đến bên hốc đá thò tay vào trong lấy một thanh kiếm, bao trắng như bạc.

Người khê rút lưỡi kiếm ra. Một luồng ánh sáng xanh ngời lóe dài, sáng rực khắp hang đá. Đạo nhơn đưa thanh kiếm cho Anh Kiệt.

Chàng cầm lên xem, thấy nhẹ bồng, khác hẳn những thanh kiếm. Chàng biết đây là thanh kiếm quý của dòng họ nhà chàng nhưng không biết sử dụng nó ra làm sao vì nó quá nhẹ.

Chàng vung lên múa thử một đường kiếm nhưng đôi tay như lúng túng, múa không vững.

Anh Kiệt nghĩ thầm, thanh kiếm dù quý nhưng quá nhẹ không làm sao được.

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn chàng mỉm cười nói:

– Kiếm báu khó tìm nhưng không biết dùng chỉ bằng thừa! Còn đã thuộc vào hàng hiệp sĩ, kiếm pháp tinh thông mà vẫn không hiểu được cái vô giá của “Hoa Linh Kiếm” thì trên đời này liệu mấy ai đã biết sử dụng.

Đạo nhơn ngừng lại giây phút rồi giảng giải cho Anh Kiệt nghe:

– Đối với một thanh kiếm thường, con dùng sức mà điều khiển, dùng tài nhanh nhẹn mà hơn kẻ địch. Nhưng đối với “Hoa Linh Kiếm” con người phải dùng “Trí” mà đánh, sức của con lúc bấy giờ là thừa. Điều khiển được nó đòi hỏi nhiều công phu luyện tập mà sự học của con từ trước tới nay chỉ giúp được một phần: Con phải qua hết những điểm căn bản của kiếm thuật thông thường: Múa kiếm phải nhanh nhẹn đến mức tuyệt vời như lúc này con múa bài cuối cùng của đường kiếm họ Hoàng. Thanh “Hoa Linh Kiếm” tuy rất nhẹ nhưng nó bén hơn tất cả những loại kiếm báu trên đời. Con hãy xem.

Đạo nhơn vừa dứt lời liền lấy một trái côn to lớn liệng vào mình Anh Kiệt rồi bảo:

– Con hãy đỡ!

Anh Kiệt bất thành linh vội vung kiếm lên.

Trái côn to lớn vừa bay tới, chỉ nghe một tiếng “Rảng” vang lên và bị xẻ ra làm đôi như một quả cam.

Anh Kiệt hồn phi phách tán vì không ngờ “Hoa Linh Kiếm” quý báu đến như vậy

Đạo nhơn nhìn vẻ kinh ngạc của Anh Kiệt khê mỉm cười:

– Con đã biết “Hoa Linh Kiếm” là vật quý báu nhất trên đời thì con sẽ không nản lòng khi học tập sử dụng nó. Con cũng nên biết rằng một khi mà con đã dùng nó được rồi thì những đường kiếm của con đã học từ trước đến nay sẽ lợi hại hơn bội phần. Nhưng trước tiên con phải biết qua đường kiếm bí truyền của dòng họ Vũ.

– Thưa bá phụ đường kiếm gia truyền của ông cha con...

– Phải! Đây là những thế kiếm mà tổ phụ con đã tìm ra để sử dụng thanh gươm này cho nhanh nhẹn hơn, nên cũng được gọi là đường kiếm “Hoa Linh”.

Đạo nhưn ngưng lời một phút rồi tiếp:

– Điều khó khăn khi sử dụng báu kiếm như ta đã nói là dùng trí để giao đấu với kẻ địch chứ không phải dùng sức, con sẽ không biết mệt mỏi chút nào dù phải đối đầu với hàng trăm người. Do đó quân địch mới khiếp phục tài thần dũng của con.

– Thưa bá phụ, con sợ hiện nay thời giờ eo hẹp, con khó lưu lại Sơn động lâu ngày được.

Liêu Cốc đạo nhưn vội chặn lời chàng:

– Không lo! Căn bản kiếm pháp của con rất vững vàng, bá phụ chỉ dạy qua cho con vài ba hôm rồi tự con luyện tập lấy một mình.

Và như mơ màng nghĩ đến tương lai, đạo nhưn nói:

– Phái võ Hạnh Hoa ngày nay suy kém đi nhiều, các lão hiệp đã già lắm rồi. Hoa Mai nhỏ dại tánh tình lại không được thuần, ta trông cậy tất cả vào nơi con!

– Thưa bá phụ! Bá phụ không nên ưu tư cho lắm vì Tiểu Lý Bá đại huynh của con ở thôn Cao Đồng mới thật là bậc kỳ tài. Phái võ ta không suy kém lắm đâu...

– Ta hẳn nghe danh dưng tử của sư Lý Biểu, nhưng chưa được giáp mặt. Nếu được vậy còn gì bằng.

Bỗng có tiếng động phía bên ngoài, Liêu Cốc đạo nhưn vụt nín lặng.

Một lúc sau, người khê nói:

– Hoa Mai đã về. Con hãy nằm nghỉ và nhớ đêm nay ra triền núi phía tây sẽ gặp ta.

– Vâng. Con xin tuân theo lời dặn của bá phụ.

Đêm đã khuya lắm rồi, núi rừng chìm lặng trong màn sương dày đục, ánh trăng đã nhạt màu trên cỏ, cây, hoa, lá, gợi nỗi buồn nhớ băng khuâng trong lòng người xa làng mạc quê hương.

Đâu đó, tiếng cú đêm rời rạc, buông rơi trong không gian huyền hoặc, càng gây thêm sự cô tịch của núi rừng.

Hoa Mai nằm trần trọc mãi không tài nào nhắm mắt.

Mấy hôm rồi Liêu Cốc đạo nhưn như cố ý quên lãng nàng đi. Kiếm pháp, binh thư, đồ trận, không một thứ nào người chỉ dạy thêm cho nàng cả!...

Hằng ngày nàng lẩn quẩn trong Sơn động, làm những việc lặt vặt và không hề được bá phụ đá động đến nàng một câu nào.

Nàng hết sức ngạc nhiên vì đạo nhưn hết ngời tham thiền nhập định lại lẩn

mình vào ngạch đá bên kia.

Bên ấy có những gì.

Nàng nhớ ngày nhỏ lên học nơi đây, bá phụ nàng đã cấm đoán tất cả đồ đệ, không được bén mảng tới đó...

Lệnh ấy ngày nay nàng cũng không dám cãi.

Hoa Mai nghi ngờ bá phụ luyện thuốc quý, hay soạn binh thư chứ chưa dám nghĩ gì khác.

Song Hoa Mai càng chú ý hơn khi thấy Liêu Cốc đạo nhơn cứ chiều chiều mang cơm vào trong hang đá.

Trong đó có người ẩn mặt chẳng. Thiếu nữ rất phân vân và tính tò mò càng thúc đẩy nàng tìm ra sự thật.

Đợi khi đạo nhơn vào trong, nàng lần đến cửa ngạch để dò la.

Thỉnh thoảng, Hoa Mai lại được nghe tiếng thì thầm bàn luận hay tiếng kiếm bay vun vút bên trong.

Nàng chỉ biết được chừng ấy và không làm sao hơn nữa và có ai trong phái võ Hạnh Hoa lại dám cãi nghiêm lệnh của Liêu Cốc đạo nhơn.

Những câu chuyện đó cứ theo ám ảnh thiếu nữ khiến nàng không thể nào yên tâm được

Nàng muốn hiểu nguyên do nào Liêu Cốc đạo nhơn ghẻ lạnh với nàng và ai đang ẩn mặt trong hang đá kia.

Nhất định kẻ ấy phải quen thuộc với nàng chứ không sao lại lánh mặt làm gì.

Bao nhiêu câu hỏi cứ lẫn lẩn trong đầu khiến Hoa Mai trần trọc mãi không ngủ được. Nàng trở dậy ra ngoài cửa động nhìn trời khuya cho lòng đỡ bồn chồn.

Sương mù bay trắng cả không gian tràn ngập xuống chân núi, che khuất đi những cánh rừng im đứng trong đêm. Ánh trăng đã nhạt màu không đủ phá tan màn sương đục, đem ánh sáng tươi dịu soi thấu những nơi u tối của núi rừng.

Hoa Mai thấy lòng buồn vô hạn trước đêm lạnh mờ sương.

Tự dưng nàng thấy nhớ Hạnh Hoa thôn đến lạ lùng. Nơi mà nàng đã sống qua những ngày thơ dại đầy kỷ niệm êm đềm.

Từ nay có lẽ nàng xa hẳn làng mạc quê hương rồi, dù có muốn quay về cũng không còn được nữa.

Lắm lúc suy xét lại, Hoa Mai thấy mình rời bỏ nơi chôn nhau cắt rún quá vội vàng, nhưng nàng lại nghĩ ngay đến việc khác. Nàng sợ phải hối hận về những hành động của mình và bao giờ cũng nghĩ là mình không thể lầm lẫn được.

Tính tình vẫn thế luôn.

Nàng sợ phải hối hận về những chuyện không đâu, nên dù có sai lầm Hoa

Mai cũng tìm hết cách để tự bênh vực mình.

Bỗng thiếu nữ chú ý lắng nghe và ngạc nhiên nhìn xuống triền núi.

Hình như trong sự vắng lặng của đêm trăng, có tiếng kiếm bay vun vút nổi lên.

Ai múa kiếm trong giờ này. Sao lại lân la gần Sơn động của Liêu Cốc đạo nhơn.

Thật quả kẻ ấy xem thường cái chết.

Hoa Mai chạy vội vào trong tìm thanh kiếm báu rồi nhẹ nhàng xuống triền núi, cố tránh không gây thành tiếng động.

Nàng quyết sửa trị những kẻ liều mạng dám ngang nhiên đến đây vượt râu hùm.

Hoa Mai đi không bao xa đã thấy trước mặt hiện lần hai bóng người đang thi tài múa kiếm.

Nàng mở to đôi mắt nhìn cho rõ mặt hai bóng đen, nhưng trăng khuya mờ nhạt, nàng không thể biết được là ai.

Tại sao họ tìm đến đây biểu dương kiếm pháp. Có phải họ muốn múa rìu qua mắt thợ hay để lòe bá phụ nàng.

Nhưng kiếm pháp của hai kẻ kia thật là cao diệu, bắt buộc Hoa Mai phải chăm chú nhìn rồi đắm ra say mê thích thú.

Cả hai cùng múa một đường kiếm mà từ xưa đến nay nàng chưa hề được thấy.

Lúc bấy giờ, bóng hai người như tan biến đi trong một vòng ánh sáng bạc như màu trắng. Vòng ánh sáng đó xoay tròn như hai trái trên châu, rồi vụt biến dài ra, vọt lên không...

Hoa Mai khiếp đảm nép mình sát vào trong gốc cây đại thụ sợ hai bóng đen kia nhìn thấy được nàng.

Hai bóng người đang biểu diễn kiếm thuật kia không ai khác hơn là Liêu Cốc đạo nhơn và Vũ Anh Kiệt.

Vừa phóng mình lên không, cả hai đều nhìn thấy Hoa Mai đang nép mình bên bụi cây.

Anh Kiệt khẽ gọi:

– Bá phụ!

Đạo nhơn vội ngắt lời chàng:

– Ta đã biết! Hoa Mai đấy chứ không ai lạ đâu!

Hai người lại tiếp tục biểu diễn kiếm pháp làm như không chú ý đến sự có mặt của người thiếu nữ.

Hoa Mai cả mừng, ngỡ là mình đã thoát tầm mắt của họ, nên yên lòng dò xét.

Riêng Anh Kiệt, chàng thấy đã đến lúc mình không còn ẩn mặt được nữa vì Hoa Mai đã thấy chàng.

Từ nay đối với Hoa Mai, chàng phải trực tiếp sửa chữa tánh tình nàng. Một là nàng sẽ phục chàng mà tuân theo, hai là nàng sẽ oán ghét chàng đến trọn đời và phái võ Hạnh Hoa thôn sẽ không còn trông cậy vào nàng được nữa.

Nhưng Anh Kiệt rất hy vọng vì Hoa Mai đã chùng tỏ sự hối cãi của nàng lúc đi đường cùng với chàng lên núi Sơn Nhai. Nàng đã bắt đầu nhìn nhận là trên đời còn nhiều kẻ tài giỏi hơn mình.

Hoa Mai lần bước nhẹ nhàng đến gần hai người.

Nàng bỗng hoảng hốt dừng lại. Hai bóng kia là những người rất quen thuộc với nàng: Liêu Cốc đạo nhơn và chàng tráng sĩ lạ mặt, ân nhân của nàng...

Nếu như thế, chàng ta chính là người đã ẩn mình bên trong hang đá kia ư.

Chàng thuộc vào hạng người nào mà rất được Tiêu Hà và Liêu Cốc đạo nhơn thương yêu, vị nể.

Chắc hẳn đây là người cùng phái võ với nàng.

Hoa Mai càng tin tưởng chàng chính là người hiệp sĩ bí mật đã hạ nhục nàng trên đài đêm hôm trước...

Nhưng chàng là ai mà lại ẩn mặt để cố tình sửa đổi tâm tính nàng.

Hoa Mai lục soát kỹ lại ký ức để tìm xem trong phái võ ai cùng trang lứa với chàng hiệp sĩ bí mật kia.

Tất cả các lão hiệp và môn đệ của họ, Hoa Mai đều quen tên biết mặt, nhưng chưa lần nào gặp mặt chàng kia...

Nàng còn đang phân vân suy nghĩ thì bỗng nghe tiếng gọi của Liêu Cốc đạo nhơn:

– Hoa Mai! Ra đây ta bảo.

Chết rồi! Bá phụ đã nhìn thấy nàng! Hoa Mai kinh hãi vì tội nhìn trộm người đang biểu diễn kiếm thuật, không thoát khỏi sự quở trách nặng nề.

Nàng vội chạy đến bên bá phụ quỳ xuống van xin.

– Kính lạy bá phụ. Con ngỡ có kẻ gian đến núi mình, không ngờ là bá phụ.

Liêu Cốc đạo nhơn mỉm cười dễ dãi:

– Không! Ta không quở trách con đâu mà chỉ muốn giới thiệu con với một người.

Đợi cho Hoa Mai ngược nhìn lên, Anh Kiệt cuối đầu thi lễ:

– Xin chào cô nương!

Hoa Mai đáp lễ:

– Kính chào tráng sĩ!

Liêu Cốc đạo nhưn bước tới bảo Hoa Mai:

– Con có biết đây là ai không.

– Dạ. Vị tráng sĩ này là người đã đến Hạnh Hoa thôn và đã cứu con khỏi suối Long Tuyền.

– Phải đấy. Và đây chính là anh của con.

– Hiền muội! Hãy tha lỗi cho anh đã giấu hiền muội đến bây giờ.

Hoa Mai mở to mắt nhìn bá phụ với vẻ ngạc nhiên chưa từng thấy.

Anh của nàng. Hoa Mai có bao giờ nghĩ rằng mình còn có một người anh như thế đâu.

Lời nói đột ngột của Liêu Cốc đạo nhưn làm cho nàng sửng sốt và liếc nhìn chàng tráng sĩ.

Anh Kiệt cũng đang nhìn nàng với đôi mắt chan chứa cảm tình.

Hoa Mai càng tin tưởng chàng chính là người hiệp sĩ bí mật đã hạ nhục nàng trên đài đêm hôm trước...

Hoa Mai tự dưng thấy lòng bồi hồi xúc động. Nàng quay lại nhìn đạo nhưn như dò hỏi:

Đạo nhưn mỉm cười nói:

– Thôi, con ra mắt anh con đi! Đứa con duy nhất của bá phụ Vũ Anh Tùng đấy!

Hoa Mai tưởng chừng như mình đang mơ, vội kêu lên:

– Kìa! Anh Kiệt đại huynh đó ư. Thật em có lỗi nhiều lắm. Em hằng nhắc đến anh mà khi giáp mặt em lại không nhìn ra được.

Anh Kiệt không ngờ Hoa Mai lại nhiều tình cảm với mình như vậy. Bao nhiêu lo lắng trước đây đều tiêu tan hết.

Chàng vội đáp:

– Cám ơn hiền muội đã nghĩ đến anh.

Liêu Cốc đạo nhưn bỗng nói:

– Chúng ta vào trong đàm đạo đi, trời cũng đã khuya lắm rồi...

Đạo nhưn đi trước, Anh Kiệt và Hoa Mai theo sau. Thỉnh thoảng nàng nhìn Anh Kiệt, trong lòng nổi lên nhiều câu hỏi.

Khi Vũ Anh Tùng mất đi, Hoa Mai được biết tin Vũ Anh Kiệt theo Đề đốc Hoàng Quốc Kính về Phiên Ngưng học tập, trong lòng nàng đã sẵn sự vị nể đối với người con duy nhất của Vũ bá phụ.

Nàng đã nghĩ nhiều về Anh Kiệt, từng tưởng tượng một mình và gán cho con người ấy những sự nghiệp oai hùng không kém bá phụ nàng.

Nàng xây đắp, tô điểm cho đời sống Anh Kiệt khác hơn người thường vì nàng tin tưởng chàng không hề là người tầm thường được. Sống ở Hạnh Hoa thôn, nàng chung đụng hàng ngày với những tay võ hiệp vũ phu, kém tài đức (theo ý nghĩ của nàng) nên nàng khinh miệt tất cả. Nàng phải tìm ra một người để mà kính phục:

Người đó chính là Vũ Anh Kiệt.

Anh Kiệt ở xa nàng lại có một người cha đáng kính, một người thầy đáng trọng.

Chưa gặp mặt chàng, Hoa Mai đã nghĩ Anh Kiệt nhất định là bậc kỳ tài trong thiên hạ.

Bây giờ thì Anh Kiệt đang đứng trước mặt nàng đây.

Qua những hình ảnh mà nàng đã xây đắp, khi gặp được Anh Kiệt, nàng không thất vọng chút nào nhất là sau khi đã biết rõ chàng chính là ân nhân của mình thì nàng càng nể phục hơn.

Tuy nhiên, trong lòng nàng cũng không hết phân vân...

Khi mọi người đã vào đến bên trong, Hoa Mai liền hỏi Anh Kiệt:

– Tiểu muội thật không hiểu vì lý do gì mà Vũ huynh lại ẩn mặt. Có phải chính Vũ huynh đã thượng đài đêm nọ ở Chiêu Anh quán chăng.

Anh Kiệt nghiêm trang đáp:

– Vâng! Chính anh đã lên đài giao đấu với hiền muội! Nhưng đấy là chuyện bất đắc dĩ thôi. Anh xin hiền muội thứ lỗi cho.

Hoa Mai đã vỡ lẽ ra, mặt nóng bừng bừng lên e thẹn.

Nàng nhớ lại sau đêm bị đánh bại trên đài, nàng còn gặp Anh Kiệt trên đường lên núi Sơn Nhai và chính nàng đã thổ lộ hết lòng mình.

Bây giờ nghĩ lại thật xấu hổ.

Hoa Mai cúi gằm mặt xuống.

Giận chàng thì nàng không dám nhưng Hoa Mai cảm thấy hình như Anh Kiệt không ưa nàng.

Anh Kiệt hiểu ngay những điều nghĩ ngợi trong lòng cô em khó tính.

Chàng liếc nhìn Liêu Cốc đạo nhơn rồi chậm rãi nói:

– Hiền muội đừng vội nghĩ những điều không hay cho anh. Những chuyện xảy ra quả tình ngoài ý muốn của anh. Khi trở về Hạnh Hoa thôn anh mang hung tin ghê gớm: Quân Hán tràn sang biên giới. Giữa lúc mà chúng ta cần liên kết các tay anh hùng hào kiệt để cứu nước thì chính em đã làm mất lòng hầu hết mọi người.

Vả lại trong bọn hào kiệt, biết đâu chẳng có tay sai của Cù Thái Hậu, anh xuất đầu lộ diện chỉ thêm bất lợi mà thôi... Hơn nữa anh...

Anh Kiệt ngập ngừng không nói hết câu, nhưng Hoa Mai đã ngẩn đầu lên

nhìn chàng với đôi mắt dịu hiền, biểu lộ lòng cảm mến thành thật.

Nàng nói:

- Hơn nữa anh muốn sửa trị em chứ gì.
- Vâng! Trong lòng anh đã nghĩ thế!

Hoa Mai khẽ nói:

- Cám ơn anh! Bài học tuy khó, nhưng nhờ nó mà em đã thay đổi khá nhiều. Em đã hiểu là trên đời này mình chỉ là hạt bụi, thiên hạ còn lắm bậc kỳ tài... Do đó em mới quyết lòng ở lại Sơn động học tập đến mãn đời...

Liêu Cốc đạo nhơn lắc đầu nói:

- Con nghĩ thế không đúng đâu! Biển học muôn trùng, đến như ta từng tuổi này vẫn còn tìm tòi học hỏi! Nhưng điều quan trọng là biết học để biết để làm gì. Học là cốt đem kiến thức, tài năng xuất chúng của mình giúp ích cho đời, chống kẻ tham tàn bạo ngược, diệt quân cướp nước hại dân, chứ có phải đâu học chỉ là muốn cho mình hơn tất cả mọi người để thỏa mãn lòng tự ái và để lòe đời...

Ngưng lại một phút nhìn cháu. Liêu Cốc nói tiếp, giọng răn ròi hơn:

- Không! Con phải bỏ hẳn những ý nghĩ thấp kém còn vương vấn trong đầu mới nên người được. Ngày nay, con bị người đánh bại mới biết trên đời còn lắm người tài nên con quyết học tập cho kiếm pháp trở nên cao diệu, để khi hạ sơn không còn ai hơn con được nữa, có phải chăng. Bá phụ không muốn con nuôi dưỡng chí học hỏi như thế. Con phải biết bổn phận của một hiệp sĩ trước nhơn quần trong thời kỳ đất nước lâm nguy: Phải bỏ hẳn những ý nghĩ kiêu căng trong đầu đi để đem tài học của mình ra giúp nước.

Hoa Mai ngòì lặng yên một hồi lâu...

Lần thứ nhất trong đời, Liêu Cốc đạo nhơn mới vạch rõ tánh tình nàng.

Bây giờ nàng đã hiểu một cách sâu xa hơn cái nghĩa sống ở trên đời.

Nàng thấy mình đã nghĩ sai nhiều lắm, nhưng từ trước đến nay có ai chỉ dạy cho nàng đâu.

Hoa Mai ngược nhìn vị đạo nhơn và Anh Kiệt như thăm cảm tạ hai người, rồi đứng lên chạy vụt ra phía sau động.

Anh Kiệt kinh ngạc đứng lên gọi nàng thì Liêu Cốc đạo nhơn đã bảo:

- Con an lòng! Hãy để Hoa Mai yên tĩnh khảo soát lại lòng mình. Bá phụ tin tưởng nó đã hối ngộ.

Anh Kiệt thẩn thờ nhìn theo bóng em. Lần thứ nhất trong đời mình chàng thấy phải bận rộn với một người.

o o o